

15. szám.
October 8-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni milder postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

Kedves édes fiam uram!

,Kedves édes apám uram,
Hogy leszünk a télen?'

,Kedves édes fiam uram,
Nem veszünk el éhen."

,Kedves édes apám uram,
Kevés lesz a pénzünk!'

„ — Hát a mire pénz kellene,
Olyasmit nem vészünk."

,Nincsen cukor, nincsen kávé,
Üres már a tonna!'

„ — Jó früstök lesz, fiam uram,
Kenyér és szalonna."

,Hugocskáim megszokták már
A cukrot és kávé.'

„ — Cukrot kapnak — a méhesben
S pörkölhetnek — málét."

,Itten lesz a nevem napja,
Hogyan iszunk Cliquot-t?'

„ — Azt nem iszunk, hanem iszunk
Ha szomjazunk, — vinkót."

,Ha nincs pénze az embernek,
Télen hogy kártyázik?'

„ — Hát : — krétára, fiam uram.
Vesztünk, nyerünk százig."

,Drága Pesten most a szállás,
Hanem azért még van.'

„ — Ingyen lakunk, fiam uram,
Az ősi hajlékban."

,Nem mehetek bálba, mind ki-
Maradok a tánczbol.'

„ — Itt van fiam, az istálló
S tehén, borju tánczol."

,Szép leánynak miből vegyek
Télen szép bukétot?'

„ — Hü arádnak nem kell bukét,
Csak a szived, légy ott."

,Egész télen csak nem foszthat
Itt az ember tollat!'

„ — Világért sem ; itt a könyvtár
Ülj le mellé, s olvass."

„Hát a divat? csak nem járok
Az idei „dzsekk“-ben:
„Mondok egyet, hogy segíthetsz
Ebben az esetben?”

Mit *tavaly eldobtál*, vedd fel,
A magyar nadrágot,
S csinálj abból *új divatot*,
S — hazafiaságot!“

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mar csak meggondoltam magamat: mar csak mig se megyek in Romaba katonanak. Teczik tunyi, semiről se nem jot alhatya ember. Igasag ugyan, hogy hadügyminiszter maga Marodi; hadseregvezirgeneralis Lamm Moricz, (artatlan barany), ezek meg nem bautanak senkit. Egisz *brigadi* olyan artatlanul fogja magát viselni, hogy konfundalni fognak ütet szamtalanszor *brigita* apacza kis aszonyokal. Romai katonakbul senkinek elvesznyi nem szabad; valosagos „armadia ferrea.“ (Fenye redactor, ki ne korigaly „armentum ferreum“-nak!) De ki meg alhatya nekem arul a jotalast, hogy eezer maszor becsületes *brigant k* által nem tivesztik magukat Abruzokba? Akor aztan atkozott talian visza kergeti ütet, azok szaladnak hataron keresztül; amazok kergetnek utana; azok szaladnak mi közink, amazok szaladnak hegyibe s utolyara kegyes elnizisbül brigantikát, brigadikat, brigitakat összekeverve jól elverik nekünk; mire azutan berukol ez a pogany generalis Lamm Marmor, rendet megcsinalnyi; itt Lamm Mór, ott Lamm Marmor, ember az se tugya, hova szalagya? csupa confusio az egisz; ha ide szalad, ot ütik, ha oda szalad, it ütik, elől izs ütik, hatul izs ütik, utolyara az lesz belüle, hogy — nem izs ot voltam, mig izs megverték.

Mar csak hat inkab maradok idehaza.

Egyibirant majd job lesz minden ezutana. Mar kiszamitota nimet tudos, hogy nap van hozank közeleb nigy milio mirföldel, mint edig gondoltunk neki. Ez iszonyu nyeresig! mi te-

czik gondolnyi. Husz miliobul nigy milio levonas! — Ha ez az ember financz miniszter lehet ne! — Igy izs elig szip tüle, hogy napot nigy milio mirföldel közeleb huzott. Ezirt izs altalanos elismerist megirdemli. Hanem azirt az in uborkam csak elfagyott SzentMihaly napjan; s nigy milio mirföldel közeleb gyüt nap nem akadalyozna, hogy fütenik, — csak volna, mivel?

Adig izs pedig, mig enek a jo ujsagnak hasznat megvehetünk, ugy vagyunk, hogy a minap egy magyar földes ur, a kinek van harom ezer föld holdja, atadta egy Pestre menő másik földes urnak, a kinek van kit ezer hold fölgye, egy levelet, meg kit hatost: „nesze barátom ha Pestre elirsz, ad oda levelet hordarnak, meg kit hatost, hogy vigyen el Neugebüud melete valo hazba: olyan vilagban ilünk, a hol nem kivanhatok, hogy magadibul agy ki kit hatost.“ Ezt mondta haromezer köblös ur kit ezer köblös urnak. Kit ezer köblös ur pedig tete maga zsebbe kit hatost, s maga elvite levelet Neugebüud meli. — Ilyen vilagban ilünk!

Törökországban pedig, nem trifa, valosag, hogy *buzasó* eset; valosagos zaporeső tisztabuzabol. Tudosok megvizsgaltak, kenyeret is etek belüle, azt mongyak, hogy jo. Borzasztó elementaris csapasok! Mig buzaeső izs! Nalunk csak a piaczon esik a buza, — tiz krajczárral minden hiten lefeli; ott meg mar az igbtül izs leesik; s nem olvasok, hogy utana gabonakupeczek izs estek volna az igbtül.

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

Három levél kedvesemtől.

Három, mindössze is csak három,
Nem is irt többet ideálom,
Ottan feküsznek asztalomban,
Hideg, egykedvű nyugalomban.

Az első : csupa méla érzelem,
Leirhatatlan vágy és fájdalom,
Lugas és holdvilág, . . . sohaj, remény,
Abrándok. — Mindezekből nagy halom.

A második levélben írja, hogy
Szívével immáron számot vete ;
Lett örült hatalom, zúgó folyam,
Győzhetlen óriás szeretete.

A harmadikban írja végre, hogy
Pofók Adám kasznárhoz férhez ment.
Különben otthon semmi baj — de sőt
Igen sok burgonya lesz odalent.

K—U J—s.

Egy Chinába elszakadt ismerősünk levelei.

I.

Hogy vagytok héj.

Tudjátok, hogy én a taipingok között lakom, a hova csak két esztendő múlva érkezik meg a posta. Így én már négy év óta, hogy hazulról elszakadtam, még mindig ott vagyok, a hol akkor voltam, már tudniillik az európai és hazai állapotok ismerete dolgában.

Képelem, mennyit haladt az óta a világ!

Mikor eljöttem, akkor kezdett a *magyar divat* lábra kapni. Óh be szépek voltak az asszonyok benne. Ez óta kétségtelen, hogy minden ember azt viseli, sőt nem vakmerő állítás, ha azt gondolom, hogy a zsinór- és gombkötő-munka-export nevezetes helyet foglal el külföldi kereskedésünkben. Divatunk okvetlen oda fejlődött már, hogy színes ruhákat is viseltek. Óh milyen szépek lehetnek azok! Arany süjtásokkal, és drágaköves gombokkal. Látszik, hogy gazdagok vagyunk; van miből! Azok a nyusztos kaczagányok. Mintha látnám. Négy év alatt hová fejlődhetik ki egy ilyen nagy eszme, a mit még hölgyeink is felkaroltak.

Nagy örömmel értesültem róla, hogy hírlapjaitok mennyire megszorodtak. Hatvanhat különféle hírlap Pesten! Ennyi még Nankingban sincs, pedig itt minden embernek szabad újságot írni, nyomtatni, és kiadni, még censura sincs. No isz azzal nektek sem sok bajotok lehet. Már mikor eljöttem is, oly szabadon irhattatok mindennél, a miről csak tetszett. Hogy ennyi lap fönn tud

állni, az élő tanubizonysága a publikum folyton növekedő részvételének. Mikor eljöttem, már akkor ötezer előfizetője volt az Üstökösnek; azóta bizonyosan a lajutott, hogy tiltakoznia kell, hogy ne jöjjön már több.

De ez nem is lehet másképen. Olyan óriási léptekben haladó anyagi jóllét mellett, mint nálatok lehet most, anynyi ott most a pénz, mint a polyva! Mikor eljöttem, jó termés volt, öt forint a búza; a másik esztendőben, a hogy *nem rég* kapott hírlapjaitokból olvasom, még egyszer annyi termés volt és hat forintos búza; ez ilyen arányban haladván, tavaly háromszoros áldás lehetett nálatok, s az idén nyolcz forint a búza! Hiába, csak „extra Hungariam non est vita.“

Ad vocem „kapanyél“ : hogy ütött ki nálatok az idén a gyapottermelés? Nálunk egyszerre leszállt az ára. Ha fölveszem, hogy ez előtt négy évvel miszter Dunlop az angol kormány meghagyásából tíz mázsa gyapot magot osztattott ki Magyarországon, s utána számítom, hogy az megint mennyi magot adott, azt kell hinnem, hogy ti veritek le a gyapotnak az árát az európai piacokon.

Jövő levelemig maradok

Chinában

tisztelő barátod

Jaj — de — fáj.

**Különféle nemei a véleménynyilvánításnak Magyarországon
másfél évtized alatt.**

1848-ban *verekedtünk.*

1855-ben *asztallal irattunk.*

1856-ban *suttogtunk.*

1860-ban *énekeltünk.*

1861-ben *szónokoltunk.*

1862-ben *röpiratokat irtunk.*

1863-ban *hallgattunk.*

1864-ben *újságokat nem olvastunk.*

Nagy czupász van!

Mikor negyvennyolczban nemzetőrök foglalták el az őrhelyeket; egyszer a nemzetőr ezredes azon lovagol a várta előtt, s nagyon megszorodik, tapasztalván, hogy az ör nem kiált láttára: „fegyverbe!“

„Hát micsoda dolog ez? förmed rá; nem tudja ön, hogy mikor előjárója jön, a szakaszt fegyverbe kell kiáltani?“

„Dehogy rontom a tudómet, szól az ör, azok odabenn ferbliznek, most épen nagy czupász van: azt ott nem hagyják!“

Eugenia az új divattal.

Miska. Ugyan szép lábaeszkái vannak!

Márton. Kivált ha hátrafelé nem lépeget velük.

Historiai forgácsok.

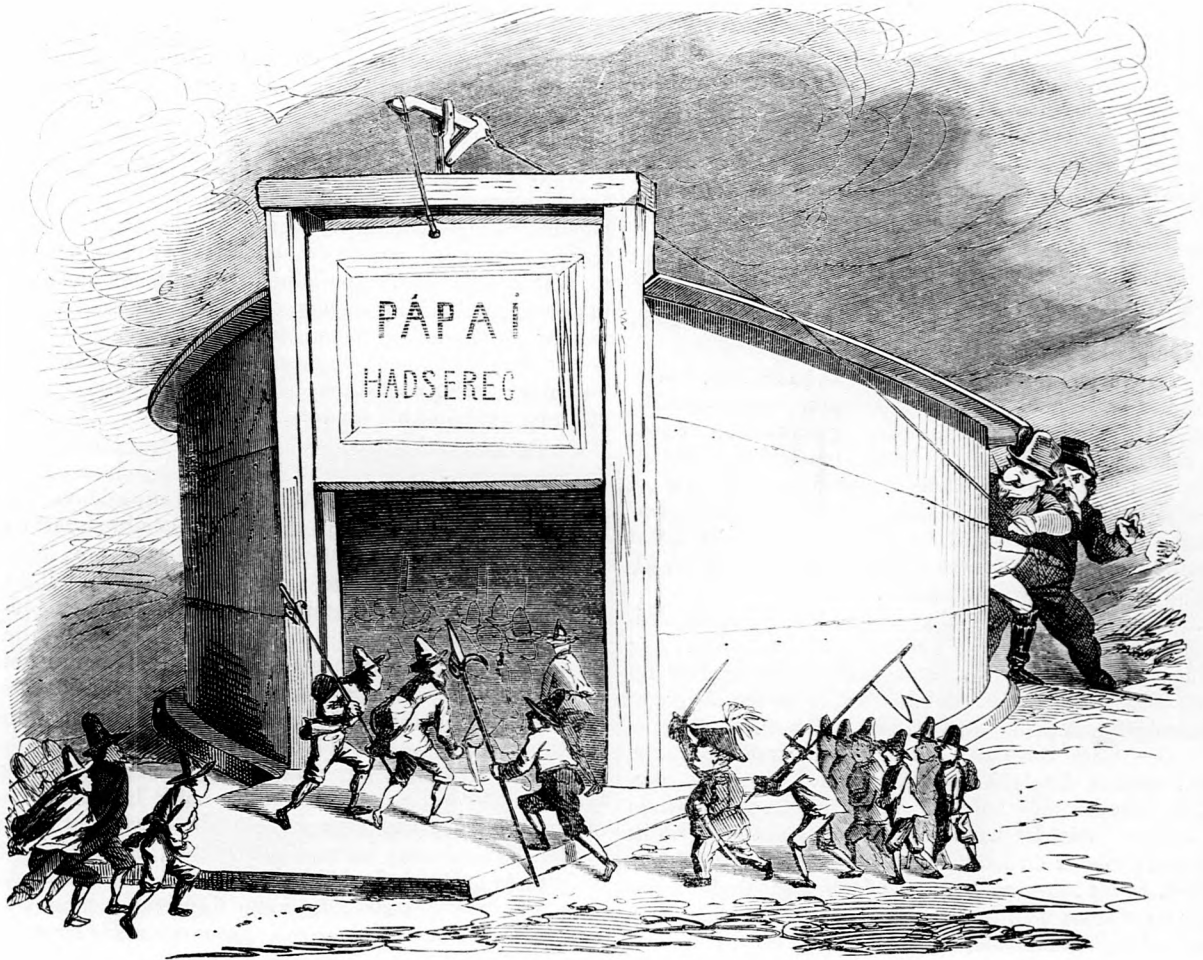
Károly Emmánuel, szárd király, maga szokta át-
nézni az országos számadásokat. „Hiába, mondá, *kicsiny*
király vagyok, jól kell gazdálkodnom.” Utódjai bezzeg
nem azt mondják.

Faustin, szerencsen császár mindenben szerette
utánozni Napoleont, még azt is megtette utána, hogy
szerencsen tudós társaságot alakított. A negyven tagnak,
kiket rendes tagokul kinevezett, székfoglaló helyett az-
zal kellett bebizonyítaniok tudományos képzettségüket,
hogy le tudják-e hibátlanul írni ezt a szót „Citron,”

melyet közbeszédben „Szitron“-nak mondanak. Negy-
ven közül harminczkilencz így írta : „Sitron.” — Erre
aztán Faustin, (ő volt a negyvenedik tudós:) mosolygva
fogta a tollat, s megmutatta, hogyan kell, írván így :
„Xitron.” Ezért aztán ő lett az elnök.

— Richelieu miniszter azt mondta, hogy nincs
olyan négy ártatlan szó, a miért ő, ha akarja, be ne csu-
kathasson akárkit. — Valaki mingyárt mondott egyet :
„egy, meg kettő, három.” — „Mit? ön a szentháromsá-
got gúnyolja? Marsch a bastillebe!” mondta Richelieu.

Az új egérfogó.

A ki még Castelfidardonál nem kapta ki az egész lénungját, jelentheti magát a re-
stantiáért aolirottaknál.

N. L. és V. L.

Gazdasági tudósítások az idei szüretről.

1. Bevégezván a nyomtatást; neki állítottam a nyomtatókat a *szöllőnek*, s szerencsésen kigázoltattam belőle a levét. Sok magot adott. Ha erős szél fog fújni, megszeleltetem, s aztán töltöm verembe. X. Y.

2. A daráló malom kitünő szolgálatokat tesz; most elébb a szőlőt töltetem fel rá, kövágás után. S csak az után a kukoriczát, mikor már amaz jól le-
koptatta. N. N.

3. Három nap óta füttetek és füstöltetem a leszedett szőlőt a kéményben, de már kezdem észrevenni rajta, hogy csakugyan puhul. A. B.

4. Kedves barátom. Nevezetes új felfedezést tettem; az újjamat eltalálván metszeni, véletlenül egy szem

szőlőnek a leve hozzá ért, s rögtön úgy összehúzta, hogy mingyárt beforradt, kérlek, hirdettesd ki a lapokban, hogy ha a publikum nagyon sok újját elvágna, nálam igen sok ilyen gyógyszerert kaphatna rá jutányos áron. P. Q.

Bölcs mondatok.

Szeresd a te felebarátodat, mint saját magadat,
— és a felebarátnédát, mint a saját magadét.
Kérdés. Mi jobb? ha akkor jön a hiteleződ pénz
kérni, mikor van; vagy akkor, mikor nincs?
Felelet. Jobb, ha akkor jön, mikor nincs; mert
legalább nem kap.

A szalma özvegy férfi.

J. Esztertől.

Kurucz János bácsit életében sokan ismerték és szerették; halála után is sokan emlegetik és áldják. Csak felesége nem birt vele megösmernedni, és szokásaiat megbarátkozni; pedig ő se volt rossz asszony, sőt még az a nőknél szép tulajdona is volt, hogy igen értett a kereskedéshez, számításához, és jóformán az volt oka, hogy nem tudtak együtt meglenni. De meg gyermekök se volt, a ki által szorosabb kapocs képződött volna közöttök, a kit együtt szerethettek volna.

Szerette mindenik a maga testvéreit.

Kurucz bácsinak volt három nővére, kettő férjnél; a legidősebb, Boriska, pedig hajadon.

A nőnek, Winter Teréznek, egy rőfös kereskedő bolttulajdonos fivére volt.

A Kurucz testvérek korán árván maradtak. János, a férfi és legöregebb, lett gondviselőjük, megszokták őt tisztelni a leánygyermeknek, ő is megszokta őket szeretni, róluk gondoskodni. A mi kevés pénzök maradt szüleiük után, azt János épületfakereskedésbe fektette és igen jó haszonnal forgatta. Mikor Lidika, a szelid, csendes és házias természetű második leánytestvér Kerta Bénéhez férjhez ment: János bátyja kiadta neki a szülei örökről rámaradt részt ötszörösen.

Klárának még többet adott, hanem egyuttal Vámos urnak a völegénynek azt is megmondta, hogy ez az ő huga nem a legtakarékosabb gazdasszony ám! Szeret biz e sétálgatni, szomszédolni és szükségtelen dolgokat vásárolgatni. A pénzt hát a kezére ne bizza.

— Édes Boriskám magunk maradtunk, üres a ház! szólt a fiatalabb leányok férjhez menetele után János bátyja a még otthon levő testvérnek. Már most én is asszony után látok, nem szeretném ha te is elébb itt hagynád, míg az én feleségemet meg nem szoktatnád, te tudod, én mit, hogyan kívánok; jobb lesz ha te utasítod; én magam nem is tudnám. Jó lesz ugyé, ha megházasodom? tanakodott János bátya, Winter Terézt akarván elvenni.

— Jézus segíts! hogy jön arra a gondolatra János bátyám, szörnyűködött Boriska, annak a bukott kalmárnak a leányát elvenni, kiföröszti az János bátyámat mindenéből.

— De hogy is föröszt, majd ki szabom én neki, hogy mi lesz a költség. Aztán te megtanítod gazdasszonykodni; mert ahoz magam is azt hiszem, nem sokat ért, egész nap a bátyja boltjában tartózkodik. Látam igen ügyes az eladásban, számolásban, azt hiszem a házkörüli dolgokban is könnyen bevezethetéd, te oly ügyes és türelmes vagy.

— De kedves édes bátyám! egészen üres kézzel veszi el azt a leányt, mikor kapna akárhány vagyonosat, kész gazdasszonyt. Tudja isten, mi válik ebből a boltban üldögélő kjsasszonykából, okoskodott Boriska.

— Epen azért választom; mert még nem kész gazdasszony, olyat nevelhetsz belőle, a milyet én szeretek, nekem vannak némely különös szokásaim, a mikhez vagyonos majd nem akarna alkalmazkodni, de a ki üres kézzel jön, az majd szívesen beletalálja magát,

megszokik köztünk. No meg nekem tetszik is, mindig oly nyájasan mosolyog. Azt csak megengeded kedves Boriskám, hogy takaros egy leány. Már én bizony szót is tettem a bátyjánál, vallott János bácsi, úgy hiszem nemsokára kifőzöd az én lakodalmammat is. Aztán majd te rád kerül a sor.

— Dejszen kimaradtam én a sorbul, nem kerül már én rám, de nem is kívánom, szólt, nem minden keserűség nélkül Boriska. Csak bátyám is meg ne bánja ezt a sorsát!

A menyegző nem is maradt sokára, Winter ur örült nővére szerencsésének, Teréz is mosolygó arccal fogadta, és úgy látszott szívesen megy Kurucz Jánoshoz férjhez. Csinos nő, és pár év alatt csakugyan lett jó süttö, főző is a fiatal menyecskeből, gazdasszony pedig a fukarságig. Cselédek sehogy se állták, azokat mindig zaklatta, a menyire lehetett az ételt is megvonta tőlök. A mit magok el nem fogyasztottak, meg penészedett, elromlott, mire a cselédnek oda adta, ha pedig valamit eltörtek, azt bérökből levonta.

Boriska sehogy se volt az ilyen gazdálkodással megelégedve. Az étele egyik fizetése a cselédnek: mért nem adja ki nekik illően? Azt a töredékeny edényt meg bizony a töri, akinek a kezén forog, azt véteknék tartom a cseléddel vetetni meg, nem félsz édes ángyom, hogy megátkoznak ezek a cselédek? kérdezte Teréztől az istenfelő leány, csaknem ingyen szolgálnak neked. János bátyám kezembe adja tisztességes fizetésüket, ne vond meg tőlök, azzal meg nem gazdagszol, nem lehet azon isten áldása. Teréz pedig, ha egy kétkracjáros fődő vagy egy petákos bögre eltört, az mind feljegyezte, egészen rendes jegyzőkönyvet vitt, beirt mindent, pontosan kiszámítva egy krajczárig minden ételt, melyik kerül többbe, a bab vagy a krumpli? hanem kávé mennyi fogy el, arra nem figyelt. Ha háromfont húst rendelt férje: ő csak harmadfelet vitetett, megtakarított félfont hús árát, mindenből tudott elvonni, mindenkitől, csak a kávé pazarlást nem vette figyelembe maga, a mások irányában oly szigorú nő. Azt meg: aztán észreveték kenyérsütéskor a kemence fütök; mert egyik sütéstől a másikig mindig félig megtelt a kemence előtti mélyedés kávéaljával, a mit a nagy gazdasszony naponkint odaöntögetett nagymennyiségben, miután egyszer leforrázta.

A pénteki nap mindig keserves napja volt Teréznek; akkor János ur testvéreit hozzátartozóikkal meghívta böjti ebédre. A hajmás, borsos, paprikás halászelevest maga szokta megfőzni János bácsi, — azt tartják, annak a készítéséhez asszony nem érthet, — reggel jókor maga megvette a sok minden fajta halat, haza küldte egy kereskedésénél levő legénytől, a ki a tisztításához értett — az előtt halász legény volt — az összeapritotta a főzni valót, faragott kis fanyársakat azokra a *cserepecsikon* — sütni való halakat rá igazgatta. Mikor aztán a gazda megjött, ezüst gombos bekecsét levettette, ingujjait feltúrte, megmosakodott, kötényt kötött egy kissé domborodó hasára, a már elkészített hagymát és összevagdalt halakat bográcsba rakta, a bográcsot a kéményből arra a czelra lefüggő lánczra felakasztották, a kis nyársas halakat a tűz körül letűzködték; János bá-

csi maga mindent megszózott; paprikázott; mikor már minden sült-főtt, jöttek a kedves vendégek, azokat oly boldog, vidám arccal fogadta, hogy még annak a jó illatu halászlének paprikás csipősségétől félő nők is előre örvendettek a pénteki ebédnek, János bácsi jó kedvének, meg a jó tejfelben uszó turós csuszának. De meg, megették azt a paprikás halat is, — fújták, hogy ne csipjen, — aztán egymáson kaczagva csak elfogyott. Még Winter sógor, Bécsből hozott szőszke kis felesége is lassacskán megbarátkozott ezekkel a szokatlan eledel-ekkel, hanem a kapros, turós lepénytől elsőbb igen elszörnyűködött — „diese menge fligen hakszen!“ János bácsi kaczagott és tanította magyaros eledelket enni és magyarul beszélni a kis sógor asszonyt. Egy év alatt meg is tanult a kis német menyecske jóformán beszélni. Ugy örült annak a sógor ur, hogy már beszélhet vele, kínálhatja magyarul, nem kell magát erőltetni arra az *ivásznid* nyelvre.

Mindenki az egész rokonságban elégedett volt és örömmel várta a jövő pénteket, csak Teréz szörnyűkődött, a sok költség miatt, iparkodott lebeszélni férjét a pénteki vendégeskedésről. Maradjanak a rokonok ott-hon, bűjtölgjenek a mint tetszik nekik. Addig zsörtölődött, duzzogott minden péntek reggel a fertály mázsa halvásárlás ellen, míg végre Kurucz bácsi kezébe adta a bűjti ebédre való. Főzön hát a mit tetszik, hanem a rokonokat meghivassa. Egy héten egyszer szeretett magának jó napot csinálni rokonai körében. Azt már el nem engedi.

Megszámlálta a menyecske az ebédre való pénzt, a mit férje rábizott, hogy nem bánja, készítsen hát olyan bűjtös ebédet a milyen neki tetszik. De bizonyos benne hogy jövő péntekre maga fogja kérni, csakhogy főzze ő azt a jó paprikás halat. Azt mégis megrendelte hogy harcsa legyen rostélyon sültve.

A menyecske kiszámította, hogy ha ő a helyett a halászszeves, turócsusza, és sült hal helyett, főz borsólevest, töltött tojást, spenótot kirántott békával, aztán meg sült dorongos fánkot, nem sajnál rá fél font mandulát, végre vesz egy négy fontos harcsát, férje kívánságára; mégis megmarad jóformán fele annak, a mit máskor a bűjti ebédre elköltöttek, örvendezett a gazdasszony; az étel is többféle lesz.

Délben megérkeztek a rokonok, nem fogadta őket a jó hajmás borsos lé illata. János bácsi arca se volt oly vidám ragyogó, annál jobban ki volt pirulva, hevílve Teréz a nagy dorongfánk és békasütésben. A tállalás is később esett a szokottnál.

A borsóleves vajban pirított zsemlyekoczkákra tállalva, elfogyott, azután jött a töltött tojás, még az is jó volt, hanem ezután hozta Teréz a spenótot kirántott békákkal koszoruzva. A bécsi sógor asszony nagyot örült neki; leibspeiza — fröss gebakken! — Mit! micsoda? ez itt ezen e zöldségen azt mondja a sógorasszony, hogy béka? kérdezte mohón Kurucz uram, mialatt szeméit a gyanus eledelről le nem vette. Az hát! kaczagta a Winter család minden tagja, a Kurucz család valamennyijének ijedségére, a kik kezdtek az asztaltól elvonulni.

Spenót! béka! ezek ugyan összeillenek, de én egyikből sem eszem, tiltakozott János ur. Az én ben-

nem ugyan nem kuruttyol, de még ti bennetek sem ám; azzal fogta a békákkal felezifrázott spenótot s csapta ki tálastól az udvar közepére. Legalább egy jót kaczaghatott rajta, a mint a kutyák kapkodták a forró eledel közül a sültet.

De bezzeg mire befordult a szobába, ott nagy volt a szörnyűködés. Teréz sógornéjával egymás nyakába borulva siratták a delikát ételt, s még Winter sógor is igen rozszalta Kurucz sógor tettét.

(Folytatjuk.)

Sziporkák.

— — Barátom! *Kétségbe* vagyok esve a felett, hogy hol kapok pénzt?

— Az még jó. De én már *bizonyosságba* vagyok esve a felől, hogy sehol se kapok.

— Egy dilettans író regényt irt *levelekben*, s azt megmutatta egy vén kritikusnak, kikérve őszinte véleményét.

— Nagy kár, monda a kritikus, a regényen végig hatolván, hogy még akkor nem élt *Kallab*, mikor ezek a levelek a postára adtak.

— Szalad a suszter inas, a majszternek borért; a sötétben elesik, s legurul a lépcsőn.

— Mit zörögsz te kölyök? riad utána a mester?

— No! csak szabad tán a garádicson leesnem.

A japani siket bálvány.

Első búcsujáró asszony: Óh Buddha!

Második búcsujáró asszony: Jobban kiáltson kend a fülébe, hogy jól megértse. A multkor itt könyörögtem neki; hogy adjon egy fiúcskát a Fány leányomnak, a ki már öt év óta férjnél van: aztán nem jól hallotta meg, a mit mondtam, s a Háni leányomnak adott, annak meg még nincs férje.

Milyenek a csalhatlan hatású gyógyszerek.

Nem rég egy új neme a gyógyszereknek kezdte magát hirhedetté tenni a lapok hirdetmény hasábjain: a *jód-szivarok*. Legkellemesebb módja a jód bevévésnek: szivarfüst alakjában színi be azt!

A doktorok és patikárosok ezért megnehezteltek; a medicina nem arra való, hogy azt a trafikában árulják, csak tessék azt ezentúl is evő kanállal szedni be! A sok jód-szivat lefoglaltaták s árulójukat beperelték *mérgezés* miatt.

A vádlott azonban — szerencsésen megnyerte a perét; mivel a vegytani kémlés után hivatalosan kitünt, hogy a csalhatlan hatású jódszivarokban — — egy csepp jód sem volt oha; — csak olyan szivarok azok mint a többi.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ugyan már, hogy kívánák a prókátortok azt, hogy a pörös felek valaha ki-béküljenek?

— — Eugenia császárnét nem vették föl az életbiztosító intézetek, pedig nagyjösszegekig akarta magát, halála esetére, biztosítani. (Mit vethettek ellene?). Azt mondták, hogy gyöngé a *constitutiója*.

— — Mit mond kend ezekhez a párbajokhoz itt a városban). Azt mondom, hogy a párbaj egy olyan szükséges gödör, a minek ha valaki neki megy, vagy át kell rajta ugrani, vagy bele kell esni, de legokosabb nem járni azon a tájon, hogy az ember ne menjen neki. (Hát kend duellalna-é?) Mi okom lehetne rá? Meg nem bánthat senki: mert nem teszek semmit, a mit el ne mondhasanak rólam. Ha azt mondják, hogy rossz politikus vagyok, azért még meg se haragszom. Sem olyan fiatal nem vagyok, hogy a más feleségét elbolondítsam, sem olyan vén, hogy az bolondítson el engem. Tehát ezért sem verekedhetem. A kuncsaftal, a ki nekem tartozik csizma árával, s a timárral, a kinek én tartozom a kordoványért, pisztollyal nem egyenlíthetjük ki a differenciáinkat. Veled, ha összekapok, legfeljebb is egy pár töltött-káposztára duellálok. (De hát ha kend bánt meg mást, teszem föl az ujságban?) Az csak tudtomon kívül eshetik meg, s akkor, ha átlátom, hogy valakit megsértettem, mindig lesz annyi férfias bátorságom, hogy a megsértettől, ott, a hol akarja, őszintén bocsánatot kérjek. (Bár követné ezt a szép szót a fiatal nemzedék!)

— — De már esakugyan igazán nehéz időket élünk! (Miből tapasztalja ezt kend oly különösen mostanság?) Abból, hogy a cigányok kezdenek kivándorolni Magyarországból. A mult héten ötven sátoros czi-

gány jelent meg Berlin alatt, a kik innen pusztultak oda; most meg már a pesti zenebandák mennek Mexicoba. Mikor már a cigány nem élhet meg nálunk, már akkor esakugyan — elfogyott a nóta!

— — Nagyon régen olvastam egy jóslatot, melyet Rómára irt egy szerzetes, s melyben az a nevezetes, hogy visszszafelé olvasva is betűről betűre ugyanazt jelenteli: **„Roma tibi subito motibus ibit amor.”** Úgy látszik, a *rögtön Rómának rohanó szeretet* most kezdi megtalálni az értelmét.

Színházi adomák.

Tollagi szokta játszani az inas szerepeket, hanem azokban aztán nagyon otthon is volt. Bűszke volt rá, hogy olyan jól nem tud senki bejelenteni, mint ő. — Egyszer azt kell neki bejelentenie, hogy „ide kinn vár egy köpönyegbe burkolt férfi.” Hát a mint be akar lépni, akkor veszi észre, hogy a bejelentendőn nincs köpönyeg, elfelejtette felvenni. Idő nem volt már a hibát helyrehozni; neki menni kellett: belép hát és elmondja nagy páthosszal, : „ide kinn vár egy férfi, — a kin *nincs köpönyeg*.”

Schiller „Haramiái-“ban egy diák azt mondja az elkeseredett Moor Károlynak: „menjünk a cseh erdőkbe, s alakítsunk rabló bandát.” Moor Károly rá förmed: „melyik ördög *sugta* ezt neked? fizkó!” — A diák megjéjed, rá mutat a sugóra: „kérem alássan, *az ott ni!*”

A „Büvös vadászt“ adták Piresen prózában, persze, hogy senki sem tudta a szerepét; csak úgy a sugóbul szedegette ki. Mikor a büvész a büvkört elkeríté maga és társa körül, valaki felkiált rá a párterről: „te, a sugót is belefoglald, mert ha azt elviszi az ördög, mindnyájatoknak vége van!”

Előfizetési fölhívás

az

ÜSTÖKÖS

1864-iki october—december évnegyedi folyamára.

A jelen évnegyed végéhez közeledvén, t. cz. előfizetőinket tisztelettel felkérjük megrendeléseiknek minél előbbi megújítására.

Előfizetési föltételek: egész évi folyam 6 frt.
octobertől december végeig 3 hóra 1 frt. 50 kr.
Pesten 1864. sept. 23-án.

Jókai Mór,

az „Üstökös“ kiadó tulajdonosa.
(Lakás: Országot 18. sz.)
(Kiadóhivatal: Ferencziek-tere 7. sz.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.